

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong cuộc đời tôi, không giai đoạn nào khốn khổ cho bằng thời gian ở trong trại giam và trại cải tạo. Nhưng cũng không giai đoạn nào mà tôi học được nhiều thứ thú vị không bao giờ được học ở trường lớp và chủng viện cho bằng thời gian đó. Trong thời gian 4 năm từ 1981 đến 1985 tôi đã đi qua 5 trại giam và 2 trại cải tạo. Ở những nơi đó, tôi có dịp gặp gỡ đủ mọi hạng người: các sĩ quan quân lực VNCH, các trí thức, các nhà giáo, các nghệ sĩ, các linh mục, các chủng sinh, các sinh viên, các người tổ chức vượt biên, và cả du đảng, trộm cắp, hút sách và đi điếm nữa...

Nhờ tiếp xúc với đủ mọi hạng người như vậy trong ngôi trường đời lạ thường đó, mà tôi có một cái nhìn chính xác hơn về cuộc đời và về con người. Và cũng nhờ tiếp xúc với đủ mọi hạng người như vậy, mà tôi cũng học được một số kiến thức ngoại vi biết cho vui thôi như coi chỉ tay, tử vi dịch số và cả bả mìn nữa. Trong các môn này, tôi thích nhất là môn coi chỉ tay. Vì nhờ nó mà khi nhìn vào bàn tay của một người, tôi có thể biết được tính cách và vận mệnh của người đó. Có một điều kỳ diệu là tất cả những biến cố xảy ra trong cuộc đời mỗi người đều lưu lại dấu vết trên lòng bàn tay. Do đó, khi nhìn vào bàn tay của một người, chẳng những ta có thể biết được tính tình của người đó, mà qua những đường chỉ tay của từng giai đoạn cuộc đời người đó, ta cũng có thể đoán được vận mạng của người đó ra sao. Nhưng vì không chính xác 100% nên người đọc chỉ tay phải cần đến trực giác của mình nữa để suy đoán về tương lai. Giải đoán đúng hay sai nằm trong cái trực giác này. Bàn tay, như thế có thể miêu tả tổng quát một đời người.

Nhạc sĩ Phạm Duy có một bài hát ít người biết là bài “Một Bàn Tay”. Trong bài hát này, ông dùng bàn tay để nói về đời người, nhưng ông giới hạn công dụng của bàn tay trong những động tác gần gũi nhất, nhân bản nhất đối với đời sống một con người: bàn tay của bà đỡ đưa hài nhi vào đời, bàn tay của người mẹ nuôi nâng dạy dỗ ta, rồi bàn tay của chính ta xây dựng cuộc sống lứa đôi, rồi cuối đời có bàn tay người thân vuốt mắt ta khi ta già từ đời sống. Vì thế, “Một Bàn Tay” cũng là “Một Đời Người”. Mà cũng là cái chu kỳ không chấm dứt của con người khi hiện diện trong vũ trụ này.

Trong bài Phúc Âm tuần này, thánh Marcô kể về phép lạ Chúa Giêsu chữa bệnh cho nhạc mẫu của ông Simon Phêrô. Khi từ bên Hội Đường Capharnaum về nhà ông Phêrô và Anrê để ăn trưa, tới nơi thì Ngài mới biết bà nhạc mẫu của ông Phêrô bị sốt nằm liệt giường. “*Tiến lại gần, Người cầm tay bà, và nâng đỡ dậy. Bà liền khỏi cảm sốt và đi tiếp đãi các ngài*” (Mc 1:31).

Bàn tay của Chúa Giêsu thật kỳ diệu, chỉ cần cầm tay bà lão nâng bà dậy là bà liền khỏi bệnh. Sau này cũng bàn tay ấy đã chữa cho một người phong cùi bằng cách giơ tay chạm vào anh ta (Mc 1:41), hay cầm lấy tay con gái ông trưởng hội đường đã chết nói nó đứng dậy và nó đã sống lại (Mc 5:41), hay đặt ngón tay vào lỗ tai và bôi nước bọt vào lưỡi một người câm điếc anh ta liền nghe và nói được, hay đặt tay trên mắt người mù ở Betsaida làm cho mắt anh sáng ra, thoát khỏi cảnh mù loà tăm tối. Không kể rất nhiều bệnh nhân đã được khỏi bệnh nhờ bàn tay Chúa chạm đến họ.

Vì yêu thương con người mà Thiên Chúa đã xuống thế làm người trong Chúa Giêsu Kitô để chia sẻ thân phận con người. Bàn tay của Chúa-Người Giêsu đã chai cứng vì lao động, đã chữa lành bệnh nhân, đã săn sóc người đau yếu, đã cho người chết sống lại, đã bẻ bánh chia cho đám đông, và chính đôi bàn tay ban ơn phúc ấy đã bị đinh nhọn đâm thấu qua trên thập giá. Đôi bàn tay ban ân phúc ấy sau cùng cũng buông xuôi khi nằm trong mộ đá. Nhưng sau khi sống lại, thì đôi bàn tay ấy lại tiếp tục ban ơn và phục vụ. Đôi bàn tay ấy đã bẻ bánh và nướng cá cho các môn đệ trên biển hồ Galilê. Rồi sau khi về trời, đôi bàn tay kỳ diệu có dấu đinh rướm máu đó vẫn ở bên con người để chữa lành, để vỗ về, để nâng đỡ qua những bàn tay của các môn đệ của Ngài.

Vì thế ngày nay, tuy Chúa Giêsu không còn hiện diện thể lý với chúng ta nữa, nhưng qua Giáo Hội, Ngài vẫn chạm đến chúng ta trong những bí tích mà chúng ta lãnh nhận. Nhất là trong Bí Tích Thánh Thể, chẳng những Ngài chạm đến bàn tay hay lưỡi chúng ta khi ta rước Ngài, mà Ngài còn bước vào trong cung lòng của chúng ta và ở trong chúng ta nữa. Còn trong Bí Tích Giải Tội, sau khi chúng ta xưng thú tội mình, chính Ngài, qua thừa tác viên của Hội Thánh giơ tay chạm đến ta để chúc lành và nói với chúng ta “Tội con đã được tha, hãy ra đi bình an”. Qua Bí Tích Xức Dầu, Chúa Giê-su lại tiếp tục chữa lành thể xác và tâm hồn cho tất cả các bệnh nhân.

Nhưng chẳng những qua các Bí Tích mà bàn tay kỳ diệu của Chúa Giêsu hằng ngày vẫn chạm đến con người để chữa lành và chúc phúc, mà Ngài còn muốn dùng đôi bàn tay của chúng ta để cùng với Ngài tiếp tục phân phát ân sủng và tình yêu đến cho mọi người mà chúng ta gặp gỡ mỗi ngày. Nên chúng ta hãy để cho Ngài dùng đôi bàn tay của ta để Ngài có thể tiếp tục công việc của Ngài trong thế giới hôm nay.